

Až přeměníme nadávání v nadšení, budu spokojený

Ve velkém výročním rozhovoru mluví prezident svazu Petr Odstrčil mimo jiné o tom, jak se pozná dobrý trenér, proč je nadšený z Komise sportovců a jak to svaz myslel se seniory.

Z čeho nebo z koho jste měl v uplynulém roce největší radost?

Z výkonu našich mládežnických párů ve Stuttgartu a na evropských a světových šampionátech a samozřejmě z evropské desítky a standardu dospělých. Taky jsem byl v zahraničí na mnoha krásných soutěžích a viděl nádherné tancování, což mě vždy nabije na další rok. Letos to byly hlavně soutěže juniorů v Moskvě, kterých se účastnilo kolem tří set párů, a já znovu pocítil to, co před mnoha lety, kdy jsem jezdil do Ruska a nevěděl, koho vyřadit. Pak totiž přišla éra, kdy jsem nevěděl, koho poslat dál. A teď se to znovu vrátilo do situace, kdy jsem měl špatné svědomí, že jsem někoho musel vyřadit. Finále bylo naprosto úžasné tancování, nechápal jsem, že takto mohou tancovat junioři – no, mohou.

Přichází nějaký nový vítr, náboj?

Možná ano. Diskutoval jsem o tom často s našimi i zahraničními trenéry, naposledy před Vánoci v italském Meranu, kde má tým Diabla kondičního trenéra přezdívaného Rambo. Shodli jsme se, že páry chtějí strašně moc tancovat, ale nechtějí trénovat to, co je potřeba. Opomíjejí kondiční a pohybovou průpravu a všechny ty podpůrné věci, a to nemluví o tom, že se nevěnují rekondici a rekonvalescenci, čímž si zadělávají na dlouhodobé problémy. Myslím, že špičkové páry i jejich trenéři pochopili, že bez toho to nejde. Že je potřeba nejen tancovat, ale pracovat na kondici, protože jen tancování není tou nejrychlejší cestou k úspěchu. My se tu pořád dohadujeme, co je dobré a co špatné tancování, která škola je lepší, ale podstata je jinde.

Kondice je důležitá, aby páry vydržely na soutěži v top formě až do konce?

Ne, to je až to poslední. Kondice je nutná, aby vydržely trénink. Rekonvalescence zase aby zregenerovali a mohli opět trénovat naplno. Na soutěži pak obvykle vítězí ten, kdo má nejlepší koordinaci – a koordinace odchází, když je člověk unavený a nemá kondici.

Vědí to trenéři?

Někteří ano, ale obecně je náš systém tréninku špatný. Chceme dělat tancování, ale nectíme ani principy sportu, ani principy umění. Myslíme si, že kvalita ruského tancování spočívá v drilu, ale ona je ve vzdělání a ve znalostech. Pro mě je známkou kvality trenéra, že ví, kdo je mistr světa, kdo vyhrál Stuttgart a vše viděl na vlastní oči. V zahraničí jsem často fascinován přehledem trenérů, u nás se s tím setkávám zřídka.

Chtěl jste, aby tento rok byl rokem vzdělávání, povedlo se to?

Jen z malé části, řešili jsme spoustu jiných problémů. Navázali jsme už před časem kontakt s ředitelem Slovanského gymnázia v Olomouci s Radimem Sloukou, bývalým tanečníkem, který spolupracuje s olomouckými kluby a zajistil naše první trenérské vzdělávání na Univerzitě Palackého v Olomouci. Vypracovali jsme základní dokumenty – profil absolventů a učební plány, měli o tom spoustu diskusí, ale moc jsme nepokročili. Musíme náš vzdělávací systém rekonstruovat, přizpůsobit se evropské legislativě pro tzv. regulované profese a dosáhnout uznání našeho vzdělávacího systému u WDSF. Je to ale celosvětový problém, nejdále jsou zatím Slováci, Francouzi a Lotyši. Máme v této oblasti velký dluh, potřeboval bych tento rok prodloužit ještě o jeden, protože v novém roce už nás zase čekají další úkoly. Spoléhám hodně i na Komisi sportovců. Tu bych ještě připojil k těm, kdo mi letos udělali radost. Jsou tam lidé, kteří by měli v budoucnosti daleko víc zasahovat do činnosti svazu a možná ho i převzít.

Co vám na nich imponuje?

Baví mě, že ti lidé chtějí něco udělat. Nedělají to pro sebe, ale pro ostatní a není pro ně rozhodující, jak s tím či oním dopadnou. Prostě se snaží a dělají. To není úplně běžné, mnoho lidí často sleduje vlastní zájem. Oni jsou nezkažení, plní elánu a nadšení. Musíme jim ještě více otevřít dveře. Mimochodem, z podobného důvodu se mi teď líbilo i „povstání“ seniorů. Až dosud byli pasivní, teď jsme se jich nějak dotkli a oni se ozvali. Myslím, že se trochu přecenili, v tancování obecně hrají velkou roli ega, ale líbilo se mi, že se tam objevilo několik lidí, kteří chtějí být aktivní, a jejich aktivitu bych chtěl využít. Ne pro seniory, ale pro všechny. Když budou prosazovat jen své zájmy, dopadne to špatně a to bych nechtěl.

Připomeňme, že senioři velice kritizovali rozhodnutí svazu oddělit jejich šampionát od ostatních kategorií s tím, že by měli samostatné mistrovství spolu s páry show dance a formacemi. Toto rozhodnutí jste posléze revokovali, znamená to, že jste se unáhli?

Unáhlené možná bylo, že se to vyzkouší už v roce 2018, původně to mělo být až v roce 2019. O změnách mistrovství jsme uvažovali dlouhodobě. Špatně se organizují, harmonogram se nedá stíhat, není zájem organizátorů. Mistrovství jsou tak nabitá, že musíme omezovat počet párů, zatímco sílí přesně opačné hlasy, že účast na šampionátu by měla být širší, protože má pro páry motivační efekt, a že bychom měli otevřít i dětskou kategorii. Málokdo vnímá, že takové mistrovství trvá i víc než patnáct hodin a že v době, kdy mají porotci podávat největší výkon, tedy u večerního finále, jsou tak unavení, že sotva vidí na parket. Proto vznikl nápad mistrovství rozdělit. V Ústí se na podzim konala krásná mezinárodní soutěž seniorů a její organizátor Petr Barnat nabídl udělat i seniorská mistrovství. Bohužel, senioři si to vyložili tak, že je chceme odstřelit. Rád bych v této souvislosti připomenul, že jako jediný sport udržujeme na soutěžích věkové kategorie pospolu. Junioři se potkávají se seniory nejen na parketech, ale i v šatnách. Tato mezigenerační solidarita je úžasně pozitivní moment a mladým tanečníkům ukazuje, že i starší lidé mohou tančit. O to bychom neradi přišli, jen u mistrovství na to není čas.

Senioři na tyto argumenty neslyší?

Nevím, zda slyší nebo neslyší, oni se urazili. Budeme o tom každopádně znovu jednat na výkonné radě. Chci zmínit ještě jednu věc, a to problém s diváky. Všichni je chtějí v osm ráno i v jedenáct večer. Nejzajímavější, a to i pro televizní přenos, je ale podvečerní a večerní

program. Je ale třeba skončit do deseti, aby se nestávalo, že na vyhlášení hlavní kategorie nikdo není a televize zabírá prázdný sál. Senioři navrhli, že by měli finále před kategorií dospělých. To znamená, že dospělí by už tančili před prázdnými tribunami. Když dáme seniory na konec, tak se urazí, že jsme je odsunuli. Pro večerní program je přitom divácky atraktivní kombinace dospělých a juniorů, protože nabízí hezký kontrast. Kontrast mezi dospělými a seniory spočívá v úrovni tancování, což ale nechceme ukazovat. Mládež či jednadvacítku do večerního programu dát nemůžeme, protože tyto páry často tančí současně i v dospělé kategorii. Jak vidíte, je to velice složité a budeme o tom mít ještě řadu jednání. Nestačí argument seniorů, že si spočítali, že se do harmonogramu vejdou.

Ještě jedna věc – seniorů se dotkla slova viceprezidenta pro ekonomiku Pavla Tejce, že financování seniorů není prioritou svazu, což označili za diskriminaci.

Nechť senioři najdou dotační program, který je pro sportující veterány. Ať najdou sponzory pro soutěže veteránů. Ano, v Německu mají senioři národní tým a jsou jim hrazeny cestovní výdaje, ale je tam sto tisíc seniorů, na své tancování se všichni skládají a svou činností podporují juniorské kategorie. Neberu argument, že bychom měli brát peníze juniorům a dávat je seniorům. To nikdy neudělám.

V našem posledním rozhovoru letos na jaře jste řekl, že se nepodařilo získat sponzorské peníze zvenku a že tento rok ukáže, zda to dokážeme. Ukázal?

Ještě neukázal. Pavel Tejc říká, že sponzorské peníze vyschly. Je na tom hodně pravdy, financování sportu se hodně změnilo, dříve přicházely peníze většinou z šedé ekonomiky, za niž se považovalo i sponzorství, a jen málo z dotací. V současné době se to otočilo, a tudíž není tlak na hledání dalších zdrojů, všichni se spokojili, že peníze dostanou od regionů či od státu. V tom vidím určitě nebezpečí – reprezentanti budou chtít čím dál víc, ale čím dál méně budou dělat pro to, aby si je sehnali i jinde.

Letos jste zavedli mnoho změn v soutěžním řádu, nastal čas na nějakou revizi?

Myslím, že je ještě brzy. Jinak národní ranklist se ukázal jako vynikající motivační prvek. Zvedla se účast našich párů na domácích mezinárodních soutěžích, které už paběrkovaly. Taneční superliga přilákala naši taneční špičku, ostatní ligy to trochu poznamenalo co do úrovně, ale párů výrazně neubýlo.

Na mistrovstvích i superligách jste zavedli systém absolutního hodnocení – osvědčil se?

Celosvětově nyní probíhá diskuse, zda je to ta správná cesta. WDSF ji přijalo, protože chce na olympiádu a podmínkou byl objektivnější systém hodnocení než skating. Vyškolili se porotci, stálo to spoustu peněz, bohužel se ukazuje, že ani tento systém není dokonalý, i jím se dá manipulovat. Diskuse nebyly povoleny, bylo to čistě politické rozhodnutí a jediný argument byl, že to po nás chce olympijský výbor. Především však byl tento systém určen pouze pro sólové tance, tedy jeden pár na parketě. Úkolem porotce je vyhodnotit, zda pár dodrží jím sledovaný parametr po celou dobu tance. Přesto se tento systém používá už ve čtvrtfinále. A i ve finále jsou jen dva sólové tance, což je popření základních principů tohoto systému. Nelze postihnout porotce, že něco neviděl. Vždy se může vymluvit, že sledoval někoho jiného. Byly i soutěže, kdy dal porotce všem párům stejnou známku ve finále. Na druhé straně se mi líbí, že systém definuje kritéria, podle kterých mají porotci hodnotit. A byla by škoda, kdyby se toto hodilo do koše, jak to většinou bývá, když je kritika spíše emotivní a osobní než věcná.

Bylo něco, co vás letos lidsky zamrzelo? Něco, kdy jste si řekl: Že já do toho vůbec šel?

To si říkám skoro každý den. Vážně - myslím, že neděláme dostatečně dobře naši po dřívějšíku řečeno politicko-výchovnou práci. Výsledkem je šíření nedůvěry, fám a negativních emocí, které jsou žádanější než ty pozitivní.

Není to ovšem celospolečenský jev, daný i vlivem sociálních sítí?

To považuji za velmi špatnou věc. Jeden příklad za všechny – všichni vědí, že máme funkcionáře, sekretariát, že každý je za něco zodpovědný. Když mi kdokoli napíše, tak odpovím, i když třeba ne hned. Když mě něco rozčílí v restauraci, chci šéfa restaurace. Tady je zvykem, že někdo na sociálních sítích nahodí problém a teď všichni něco dělejte, všichni hned reagujte. Šíří se zlo, ale nikdo nikomu adresně nenapíše, nezvedne telefon. Takhle se ale komunikovat nemůže. Takováto ne-komunikace užívá čas a nechci jí ho ani věnovat. Mám rád diskuse, ale věcné a konkrétní.

Jaké jsou úkoly pro příští rok?

Budeme pořádat Mistrovství světa v deseti tancích a Mistrovství světa v latině. Jde o dvě obrovské akce, málokterá země si troufne udělat dvě v jednom roce. To by měl být vrchol naší činnosti a úsilí celého svazu – uspět při organizaci těchto akcí. A je to šance i pro všechny naše porotce a trenéry. Co chtějí víc, než když jim přivedeme tohle tancování pod nos? Přál bych si, aby se nám podařila jedna zásadní věc: že tyto akce mají prioritu a v ten den se nebudou konat žádné jiné soutěže. Nechápu, proč pár třídy D radši jede na soutěž, která je každé dva týdny, místo aby se jel podívat na top páry světa. Že to udělá nějaký pár kvůli nějakým padesáti bodům, budiž. Ale jak to, že se najdou i porotci, kteří dají přednost porotování takového soutěže před tím, aby se jeli podívat na mistry světa? Pokud toto nedokážeme zlomit, tak vše ostatní mi připadá skoro zbytečné. Nechci tím ale říci, že to je úkol jediný. Plán na rok 2018 bude projednávat výkonná rada hned začátkem ledna a určitě se k němu dostaneme v dalších diskusích.

A jaké máte přání do nového roku?

Aby všichni převedli své rozčilení do nadšení pro práci. To kdyby se povedlo, byl bych spokojený.

Děkujeme za rozhovor.